

læses op for en hvilken som helst fremmed Person, der mulig ikke i mindste Maade vedkommer Indstævnte, men som tilfældigvis passerer Stedet, eller som maatte af Stævningsmændene bliver kaldt til paa det Sted. Det maa erkjendes, at der i saa Fald i Virkeligheden ikke kan siges at være nogen rimelig Garanti for, at Stævningen af denne uvedkommende Person bliver bragt til Indstævntes Kundskab. Det motiverer Affattelsen, nemlig af første Stykke i Paragrafen. Det er dertil, at et Mindretal har foreslået en Underændring, idet det mener, at der skulde føies til, at Forkyndelsen skulde ske for Indstævnte selv eller en af disse Personer, som staa i et vist Forhold til ham, som er villig til at tage mod Forkyndelsen og derom at meddele Indstævnte Underretning. Flertallet af Udvalget kan ikke tilraade denne Tilføielse og det af den Grund, at hvis man knytter dette til det, der igrigt foreslaaes, vilde Resultatet deraf blive, at det staa i en Indstævntes Magt saa at sige at inddrage sig Forkyndelsen af en Stævning. Man kan ikke lade det bero paa hans Folks Jørgodtbefindende, om de ere villige til at tage mod Stævningen eller ikke. Det vil kunne bero for en stor Del paa vilkaarlige Indfald fra disse Personers Side, og, som antydet, det vilde blive en let Sag for Indstævnte at bevirke, at Stævningen bliver umulig paa hans Bopæl, idet han kunde give Ordre til sine Folk, at de ikke maatte erklære sig villige til at tage imod den; saa vil den ikke kunne forkyndes paa hans Bopæl eller noget af disse andre Steder, og det kan jo dog ikke være rigtigt. I det 2det Stykke i den nye § 3 foreslaar man en noget forskjellig Regel fra den nu gjældende med Hensyn til Forkyndelse af Stævning for Personer, der opholde sig i Udlandet. Foraaaviddt saadanne Personer have Bopæl i Udlandet, hvad enten det er Udlandinge eller danske Folk, som have fast Ophold i Udlandet for kortere eller længere Tid og have bestemt Bopæl der, har det forekommet Udvalget, at det eneste Rigtige vilde være at foreskrive, at saa skal Stævningen forkyndes paa denne Bopæl, forudsat at han ikke har nogen Bopæl eller dertil svarende Sted her i Landet, hvor Stævningen kan forkyndes. Det synes at være billigt og rimeligt at iagttage denne Form, idet det dog giver noget mere Garanti for, at Stævningen kommer til Indstævntes Kundskab, end naar man følger de Regler, der nu ere foreskrevne i Dansk Lov 1. 4. 12. De Regler, der foreslaaes med Hensyn til Forkyndelse eller Bekjendtgjørelse af Stævning til Mortifikation eller Eiendomsdoms

Erhvervelse eller Stævning til bortblevne Arvinger o.s.v., ere i alt Væsentligt overensstemmende med de nugældende Regler og ere altsaa kun for en Fuldstændigheds Skyld satte ind i Loven. Men jeg skylder at gjøre opmærksom paa, at her er et Punkt, hvor der har været Stemning i Udvalget for ikke at foreskrive Indførelsen af disse Stævninger i Stiftstidenderne, foraaaviddt der er Tale om Indførelse i andre Blade end i „Berlingske Tidende“. Man har her som ved saa mange andre Leiligheder den Opfattelse, at Stiftstidenden meget ofte eller dog flere Steder er et uheldigt Organ at bestemme dertil, idet det ingenlunde er Tilfælde, at Stiftstidenden overalt hører til de mest læste Blade i Kredsen. Man har imidlertid maattet indrømme, at det ikke gik an at lade det staa ubestemt i Loven, i hvilke Aviser Stævninger skulle indføres for at være gyldige. Man kunde ikke nøies med at sige: de i Eggen mest læste Aviser; thi bortset fra, at det vilde i mange Tilfælde forøge Bekostningen for Vedkommende, vilde en saadan Bestemmelse fremkalde stor Tvivl om, hvorvidt det saa ogsaa var i de mest læste Aviser, Stævningen var bleven indført eller ikke. Man er altsaa nødt til at indsette i Loven en bestemt Avis, i hvilken Indførelse af Stævningen skal finde Sted, men Udvalget har ikke kunnet Andet end ogsaa ved denne Leilighed at anbefale til nærmere Overveielse, navnlig ogsaa af Regjeringen, om det ikke turde være rigtigt at tilveiebringe en officiel eller offentlig Tidende som Organ for alle retslige Bekjendtgjørelser, som altsaa skulde have Gyldighed for hele Landet, som ikke skulde være beregnet paa at tjene Penge, og hvor Indførelsen altsaa kunde ske for en forholdsvis billig Betaling, og saa, at det blev alle Vedkommende, der vare interesserede i at skaffe sig disse Oplysninger, muligt at holde det, ligeledes for en meget moderat Betaling, ligesom der heller ikke turde være Noget til Hinder for, at en sliq officiel Bekjendtgjørelsestidende blev fordelt rundt om paa forskjellige Steder i Landet, saa Indholdet kom til almindelig Kundskab, endogsaa uden at der betaltes Noget derfor — man sigter herved til Umbeling i Kroer, Hoteller, Værtshuse og lignende Steder. Dette vedrører vel ikke særlig denne Lov, men vil kunne faae Betydning i mange Forhold, det er ikke nogen ny Tanke, der er kommen frem, men det er en Tanke, der ofte er bleven fremført, og Udvalget har kun ønsket ved denne Leilighed at faae Sagen bragt frem for at minde om den. — Jeg tror hermed, at jeg i alt Fald indtil videre kan forlade Udvalgets Endringsforslag. Tilbage for mig staaer at sige nogle Ord